

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De filio viduæ excitato à mortuis, déque corporum resurrectione, Sermo
CIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

Cit: Dico huic vade, & vadit: & alij veni, & venit: & seruo meo fac hoc, & facit. Iudæorum repulsam, vocacionem gentium, Christiani populi obedientiam sic demonstrat. Dico huic. Hoc est, Iudæo, qui non credit. Wade, & vadit: & alij. Hoc est, Gentili, quia credidit. Veni, & venit: & seruo meo. Hoc est, Christiano, Fac hoc, & facit. Oremus fratres, ut mereamur Christiani non nomine tantum esse, sed fide: & ut quæ iubentur, non audiamus tantum, sed faciamus audita. Quia sicut deuoti serui est fecisse iussa, ita iussa contumacis est non fecisse. Dic ergo verbo, & sanabitur puer meus. Quo audito, inquit, Iesu miratus est. Creator mirabilium inmiratur: aurum conditor quasi qui non audita neciat, sic stupet audita: sed dum Gentilem sic credidisse mirator, incredulitatem corripit Iudeorum: denique, Sequentibus se turbis dicit. In morte manentes arguens sic Iudeos. Amen dico vobis, nec in Israel tantam fidem inueni. Verum est fratres: fides sola viuit, & viuet in gentibus: signa & virtutes lascant, & nihil proficiunt in Iudeis.

De filio viduæ excitato à mortuis, & deque corporum resurrectione, Sermo C III.

Lue. 7.

Hodie beatus Euangelista, quia viduæ matris unicum iam funeris vinculis illigatum, lamentabili impositum iam feretro, prosequentibus turbis eunte in iam carceris ad sepulchrum, per Christum vitæ redditum nunciauit, omnium concussit corda, mouit mentes, stupefecit auditum. Sed hoc Gentes mirentur, Iudei stupeant, mundus pauescat: nos autem, qui omnes à sæculis mortuos ad unam vocem Christi sepulchris excitandos credimus, cur miramur? Exurgent, inquit Isaías, mortui, & resurgent qui in monumentis sunt. Et dominus; Veniet hora

Esa. 26.

Iuxta

LXX.

Ioan. 5.

1. Cor. 15.

hora quando mortui audient vocem filij Dei: & qui audierint viuent. Ad hæc Apostolus : In momento, in ictu oculi, in nouissima tuba : canet enim tuba, & mortui resurgent incorrupti. Quæ est ista tuba, quæ inferis infert bellum , sepulchri resoluit moles , intonat mortuis vitam , resurgentibus in lucem perpetem dat triumphum ? Quæ est ? Illa quam superius dominus dixit : Mortui audient vocem filij Dei. Tuba non quæ arctato spiritu per concavum cornu ligni, vel æris tristem bellantibus dat mugitum : sed quæ de corde patris , ore filij , vitalem simul & inferis & superis dat clamorē. Et in nouissima tuba: tuba quæ in principio mundum vocauit ex nihilo, ipsa in nouissimo mundum reuocabit ex perdito: & quæ initio hominem suscitauit ex limo , ipsa in fine hominem resuscitabit ex puluere. Fratres , sic credimus , quia tuba , diuinæ vocis chaos diuisit, collegit orbem, mundauit elementa , distinxit mundum , suspendit cœlum , fundauit terram , mare vinxit , mersit infernos, dedit ordinum vices , iussit rerum continua seruitutem , ac ne vacuus horret orbis, aptauit habitatores , habitacula sic discreuit, in cœlo posuit angelos solo spiritu viuentes , in terra constituit vitas varias terrenorum : in aëre dedit animas aligeras per uolare: in aquis tam pusilla quam magna fecit, ut viueret animantium multitudo, ac miro modo sic ex disiunctis partibus iunxit compagem mundi, ut nec commixtio discreta confunderet, nec discretio rerum inscinderet unitatem. Hinc est, quod diei ac noctis copula sic diuisa est, ut ex quiete labor, requies ex labore constaret. Hinc Sol & Luna vicissim mundi circumueunt metas , ut Sol geminata luce amplificet claritatem diei : & Luna lumine suppari ex toto cæca noctis tempora

non

non relinquat. Hinc stellæ suo cursu varios, mutant
ortus, ut noctibus & signent tempora, & viantibus
dent ducatum. Hinc tempora eundo veniunt, esse in-
cipiunt dum desistunt. Hinc semina nascuntur, cres-
cunt, adolescunt, iuuenescunt, senescunt, decidunt,
moriuntur, & iteram vitalibus sepulta sulcis, reso-
luta putredine, salutari ex morte in vitam suam re-
deunt: de corruptione propria suscitantur in forma.
Et si hoc fratres Dei vox, tuba Christi, per dies, per
menses, per tempora, per annos vocat, reuocat, dicit,
reducit, præcipit esse, facit non esse, dat morti, vitæ
reddit, quare quod in omnibus semper facit, semel
facere non possit in nobis: Aut in nobis solis virtus
diuina lassescit, propter quos solos totum quod pre-
dictum est, Dei est operata maiestas? Homo, si tibi
omnia sua ex morte reuiuiscunt, cur tu Deo tua non
reuiuiscas ex morte? Aut te in solo Dei creatura de-
perit, propter quem subsistit, agitur, mutatur, inno-
uatur tota quotidie creatura? Fratres, hæc dico non
signorum Christi cupiens exinanire virtutes, sed
hortor ut vnius resurgentis exemplo ad fidem re-
surrectionis omnium concitentur, & credamus quod
crux nostri corporis sit aratru, fides, semé, sulcus, se-
pulchrū, resolutio, germē, expectatio; tēpus, ut cū Ver-
dominici aduētus arriserit, corporū nostrorū matura-
tunc viriditas viralē resurgat in messem, nescituram
iam sinem, nescituram caniciē, non passuram falces,
nec flagella sensuram. Quia depositis in morte ve-
tustatis paleis nouum glorioli corporis consurgit in
fructum. Si ad vnius viduæ lachrymas temporales
sic motus est Christus, ut occurreret in via, ut ex
oculis stillantia dolorum fluenta restinguaret, ut
recurreret morrem, reduceret hominem, resuscitaret
corpus, vitam reduceret, planctum verteret in gau-
dium

dium , & exequias lugubres in festinatatem natalitiam commutaret , & feretro datum , matri viuum redderet ex morte, quid modo faciet quando inardescet viribus suis ad Ecclesiæ suæ lachrymas diurnas , ad sponsæ suæ sanguineos sudores? Nam per supplicantem Ecclesiam lachrymas fundit iuges, per martyres sacrum sanguinem sudat , donec vnicum suum, hoc est populum Christianum , quem tot ad mortem ferunt tempora, occurrés Christus de mortali feretro perpetuae vitæ reddat in supernæ matris gaudium sempiternum. Verum quia nascentis Christi venit tempus , & miraculum cœleste iam radiat paritura virginitas, atque ortum diuini Regis nobis non stella iam nunciat , sed ipse Solis ascensus, adoratur: occurramus omnes: & munieribus sacris Deū, Regemque virginico processile fateamur ex templo : offeramus munera , quia nascenti Regi semper publica paratur oblatio, offeramus munera, quia indeuotus satis est vacuus adorator. Hoc probat Magus, qui onustus auro, succensus thure , sacratus myrrha, Christi cunabulis inclinatur. Quale est , si quod fecit Magus , non faciat Christianus ? Quale est , si ad gaudium nascentis Christi fleat pauper, captiuus gemat, hospes lamentetur, eiulet peregrinus ? Festa cœlestia Iudæus decimis semper honorauit, Christianus quid de se sentit , si vel centesimis non honorat ? Fratres, ne quis me hoc dicere existimet declamantis studio, non dolentis affectu. Doleo, certe doleo, quando lego Christi cunabula Magos rigasse auro : & video altare corporis Christi Christianos vacuum reliquisse : & in tempore hoc præsertim, quando se pauperum fames vastat : quando se fundit turba lamentabilis captivorum. Nō habeo nemo dicat, quando Deus ex eo quod habes, nō

Mag. 2.

ex

ex eo quod non habes, querit: quādo duo æra viduæ
in accep̄um dignanter ascribit. Deuoti simus crea-
tori, vt nobis deuota sit creatura. Proximorum no-
strorum sustentemus angustias, vt à nostris libere-
mūr angustiis. Repleamus altare Dei, vt nostra horrea
repleat fructuum plenitudo. Certe si nō damus: quia
non accipimus, non queramur. Ipse autem Deus no-
ster donet vobis tam præsentia, quā futura bona, per
Dominum nostrum Iesum Christum: cui est omnis
honor & perpetua gloria, vna cū Spiritu sancto, nunc
& semper, & per omnia sæcula sæculorum, Amen.

De diuite, cuius ager ferax, Sermo C IV.

Lue. 12. **Q**uot sæculis, orbe toto, die omni, clamor diui-
næ vocis accusat, totiens diuitiarum fallax fugatur
illecebra, totiens cupiditatum furens flamma restin-
guitur, auaritiæ totiens rabies vesana mitigatur. Sic
namque hodiè cœpit dominus Iesus. *Hominis cuius-
dam diuitis uberes fructus ager attulit: & cogitabat imra-
se dicens: Quid faciam? quod non habeo, quo congregem
fructus meos? Et dixit, hoc faciam, destruam horrea mea,
& maiora faciam: & illuc cōgregabo omnia que nata sunt
mihi bona mea: & dicam animæ meæ: Anima, habes bo-
na multa posita in annos multos, requiesce: manduc a, bibe,
epulare. Dixit autem illi Deus, Stulte, hac nocte ani-
mam tuam repetunt a te, quæ autem parasti, cuius erunt?
Miserum, quem ubertas sterilem abundantia anxium,
inhumanum copia, diuitiæ fecere mendicum. Hu-
manus ager inhumanum dominum sustinebat: &
quod terra fundebat largiter, concludebat & con-
gregabat anguste: vt esset alienorum custos, qui esse
suorum noluit prorogator, ingratus Deo, sibi nequā:
hostis pauperum, diuitū nota, carcer naturæ. *Hominis
cuiusdam**